

زانگء آس بہ دئے

اصغر علی آزگ

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدۂ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

زانگ ۽ آس بدے

(شاعری)

اصغر علی آزگ

2019

ISBN # 978-969-680-093-4

نہاد: =/150 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

ندرچہ

ہما ہستیء نامء کہ

منء شعر پر مائیت

نشنگ ء چاریں کہ چے کنت شو میں بحت
زار چُشیں بحت ء کسی بحت ء مبات

لر

<u>شمار</u>	<u>سرگال</u>	<u>تا کدیم</u>
1	عشق ء سُجگ عیبے نہ انت	13
2	آخری و ہدانت بیا ترا چاراں	15
3	منی ماہ رنگ چیا بے زبان ءے	17
4	من گل ء بالاں دل گل ء بال انت	19
5	ماہیں پری دُرد انگیں	21
6	دل ء ویرانی ء چاراں	23
7	زند منی چم پچیں و اباں گو سنگ	25
8	کئیت منی ماہ رنگ من گل ء بالاں	27
9	پہک بے رنگیں زندمان ء رنگ	29

32	اے جنک زنگباری دیدگاں منا چاری	10
34	تئی شہرء دمک آنت، درپہ دری	11
36	نشتگاں ساعتاں شمار کناں	12
38	شپانی آحری پاسء چراغء چومروکاں من	13
39	تئی جبینء چہ نور شنگان انت	14
41	مجاں گپء قرارانی، منی ماہ رنگ بہارانی	15
43	پدا گپ انت تئی بچکندگانی	16
45	دانکہ دپء تئی نام نیت	17
47	حیال کو ہنگیں بیلاں وتی چونوک کتگ	18
49	ندراں پہ کسان سالء	19
51	آکہ تلام آت کئے آت	20
52	گیر کاینٹ گونڈ لیں چمانی	21
54	گل کتگ شہرء تئی بے زانگاں	22
56	زندمانء ہر تکے افسانگ انت	23

58	جہان ء کیا پہ کئے انت کہ جل انت	24
60	موسمانی تو اعتبار کتگ	25
62	برے آس ء تہامن آپ گنداں	26
64	آس ء آپ انت خون ء حاک انت	27
65	زکی ء ہم گناہ انت زک گشگ	28
66	عاشقاں تی ہدو کاں گشت نہ کت	29
68	پاداں گران اتگک پُلّیں گمان تی	30
69	زانگ ء آس بدئے ، سساء انگار بدئے	31
71	ٹپاں پدا کدیناں اگاں مرک ء مسام دات	32
73	تی ہدو کاں ، ترا گلاب گشاں	33
74	درد کہ ایردینت ، موسمی ہورانی وڑا	34
75	نوکیں گپئے زندمان ء غم نہ انت	35
77	ہر نپس یک نوکیں آہے در کپیت	36
79	آیاں کہ درد ء شہر ء درمان بہر کت	37

81	منء را کشتگ منی وتیگاں	38
83	یک جہانے گشیت گنوک ے تو	39
85	برے گمان ء برے ترا نگانی آس ء سچاں	40
87	انگرا نت، آس سستی ء شہر ء	41
89	دردے کہ تو درمان نہ کت	42
91	لیلی ء وڑا گشتگ دردانگ ء منی	43
93	بے سماہ بیل ء بدواہ زوراک انت	44
95	روچے گنوکیں زرد ء گوں من گلگ کتگ	45
97	گوں وت وفا کتیں تو	46
98	من ستر وار بہ باں	47
100	مروچاں چہ وتا گارے منی دوست	48
102	شنگیتگ یک نوکیں حالے بیتگ ء	49
103	گوں کئے کنئے احوالاں اے شہر ء گنوکانی	50
106	بیا کہ مادر آمد	51

108	روحِ رامی چراغِ دستِ انت	52
110	زند بے مہریء آسء کشنگ	53
111	بے ننگیں زندمانء	54
112	جنتِ مئی واہگانی گلیں آس کیا جت	55
113	بے غماں مرچاں کہ غمِ پانگِ منی	56
115	دیدگاں مرچی ماں وابء گریگ	57
116	تو وتی پُلّیں بہشتء درکتیں	58
119	بٹ کہ ماترا شنگء حد اکتگاں	59
120	ندر باتاں تئی سبزیں کشاراں	60
123	اوشنگء اے گنوکء	61
125	برے حداء برے ناحاء گپء جنت	62
126	نہ دردے، نہ دورے، نہ شادء گلے	63
128	آجونی راہے گرانیں	64
130	مہر ارزان وفا بے گواہیں	65

131	ننگ پہ رنگ نہ بیت	66
133	رندء پشومانی	67
136	بلتے پہ کئے؟	68
138	میت منی کہ ایرات چار راہء بیتگء	69
139	تئی شہرء دمک دمکء بنام بیتگاں	70
141	پہ من واہگانی آس انت	71
143	واب نہ کپتاں گلء کہ وابء کئیت	72
145	بے تراہ گل دل چے کارء کئیت	73
147	وہدے تئی سرگواپ بیت	74
149	تو کہ وتی محرم نہ بئے	75
150	بے غم مبات، زندگیء شالا غم مبات	76
151	نہ لوٹاں بینگیں رکانی	78
152	وہدے بے ساریں سمرء کہ سار کئیت	79
153	منی گمانء منی واہگانی سرشم تو	80

154	دردِ غم، رنج و عذاب	81
156	کئے گشیت زندگی و تاس و انت	82
158	منی و فاء نہاد آسے دل و نیاراں	83
160	نشتگاں چاراں کدی و اتر کنتے	84
161	مہر سا چیں عشق و واہگ مہر بانی چچ پہ چچ	85
163	عشق و برانت بے غم نیاں	86
164	عشق و آس و	87
165	عشق و امل دہر و دیار بے حاصل انت	88
167	بے سماہ سدھ و ساراں پر چیا	89
169	ثواب و ثواب انت گناہ زندگ منی دیار و	90
171	کو پگ و تی بارے نہ انت	91
173	مارشت و زند و نوکین	92
174	گمان گمان و گمان بندے	93
176	نشتگاں من نشتگاں کئی	94

178	دردواریں دردوارے لوٹیتگ	95
181	واہگانی سانوڑ	96
184	ہمامنان ۽ ہمامنی غم	97
186	عشق ۽ چراغ ۽ روک ۽	98
188	بدواہی ۽ بے واہی	99
190	دردے ایرمادکناں دردے دگہ سرکشیت	100
192	من وتی زندہ زبہراں تو وتی	101

عشق ء سُچک عیبے نہ اِنْت

عشق ء سُچک عیبے نہ اِنْت
مہر ء وفا لیبے نہ اِنْت

باور بکن پُلّیں اِمل
بے دروریں کرپاس ء پُل
مسک ء زباد زیبے نہ اِنْت

تو لکھ بجن فال ء رل
دڑاجیں شپاں علم ء عمل
ماسگ بزاں غیبے نہ اِنْت

مَنگ گوں نقشیں لَنکَاں
 ٹِک ءِ جَوَک ءِ شَمَشُکَاں
 مابیں پری دا بے نہ اِنْت

زار گریوگ ءِ وازمندگاں
 گوں کنگ ءِ بچکندگاں
 مہر ءِ وفا لیے نہ اِنْت

۳ جولائی ۱۹۸۸

کراچی

آخری وہدِ انت

آخری وہدِ انت بیا ترا چاراں
دُک اتگ ارواہ سار ء بے ساراں

سیاہ شپِ پاساں، درد ء وسواساں
من سُچاں دائم تزانگ ء آساں
تئی زہیرانی درد سرا باراں

تئی گلین نام دید ء ہوشامء
چم درء سک انت حشک ء ناکامء
تئی سلامانی نشنگ راہچاراں

ارس درشاناں ، درد زرشاناں
 ہلکے زرتگ من پریشاناں
 شپ تہارانی گزیواں استاراں

دل جگر کپاں ، آزگیں ٹپاں
 آسے مانداشتگ دنیا ۽ گپاں
 تی ودارانی آس مانداراں

۱۴ جولائی ۱۹۸۸

کراچی

منی ماہ رنگ چیا بے تو زبان ے

منی ماہ رنگ چیا بے تو زبان ے
منی درد ۽ غماں پرچہ نزان ے

دل ۽ واہگ منی ہم بے شماراں
دلوں دلماںگیں پہ بہاراں
من ۽ کُشتگ غماں تئی زندمان ے

تئی عشق ۽ سچان انت منی دل
اے زند۽ درداں بُران انت منی دل
چون سرپد کناں کہ تو کسان ے

روچے سد بر مراں من واہگ ء تئی
 بُن انت ارواح سُچان من تزانگ ء تئی
 تو کہ بدواہگانی جی ء جان ے

رنگ ء دزوشم تئی و چارگی انت
 منی مال ء متاہ بس آزگی انت
 بلے انگت گُشے تو بدگمان ے

۱۱ اگست ۱۹۸۸

کراچی

من گل ء بالان دل گل ء بال انت

من گل ء بالان دل گل ء بال انت
مجلس ء دیوان گوں کسان سال انت

کل منی روک انت چه گل ء شہم ء
ندر ء قولیگاں دُر دپ ء نام ء
ماہ گلیں ماہ رنگ گوہرء لال انت

لل منی شہدیں اے زبان بوتگ
تو بیائے چو کئے گمان بوتگ
پہ تئی دید ء ماسگ ء پال انت

اتنگ ات مرچی بیا بہ نند سہتے
 سننے بندیں مہرے سوگاتے
 دو دلاں مرچی حال ء احوال انت

من جناں گپے، توبہ جن گپے
 ہچ نہ مانیت دوست آزگیں پے
 بس دلء واہگ تئی شکرگال انت

۱۳ اگست ۱۹۸۸

کراچی

ماہیں پری درد انگیں

ماہیں پری درد انگیں
گپاں مہ جن دلوارگیں

روچے وتی بیراں گریں
زورانسراں باجے بریں
بلے مروچ در پہ دریں

بے کس ننیں، بے وس ننیں
بے شوانگیں سیاہ پس ننیں
بلے جُشاں ما جس ننیں

داں کد رُدیت ظلمء کشار
 صبرء بدار ازرے میار
 الم پدا کیتیں بہار

عمرء نہ بیت اے آزگی
 آخر گوذیت ناسازگی
 توریت تئی نارازگی

۱ ستمبر ۱۹۸۸

کراچی

دل ء ویرانی ء چاراں
کہ بتیت درمانی ء چاراں

جہان ء منزله سرکت
وتی دلمانی ء چاراں

گدیناں دست ء وت ٹپاں
وتی بیرانی ء چاراں

گنوکاں ، مجنوں ء گرداں
مرید ء حانی ء چاراں

نداراں کاسدے پر وت
تئی دلگرانی ء چاراں

نہ گزریاں دنیا ءِ دیم ءِ
 وتی تاوانی ءِ چاراں

نیاں کسہاں درد ءِ
 تئی شومانی ءِ چاراں

گلاں مئے دژمن ءِ بدواہ
 غم ءِ دیسپانی ءِ چاراں

جہان ءِ کندگے زرتگ
 منی نوجوانی ءِ چاراں

بدنتیں درد ءِ غم آزگ
 تئی بے تڑانی ءِ چاراں

زندنی چم پچیں واماں گوستگ
کئے بزانت چونیں عذاباں گوستگ

برے استال ء برے پاسانی
لنکائی اے حساباں گوستگ

کچھر ء زید ، ملگزار بازیر
حشک ء بے آپیں گیاہاں گوستگ

گوستگیں نوبت ء باریگ ء پدا
زند گوں فکر ء عذاباں گوستگ

زیردستانی ایردستاں ، بلئے
عمروں ناپتتیں نواہاں گوستگ

درتگ انت پُچج مات ء زہگانی
زندگی کیپ ء شراباں گوستگ

زرد ء زیراپی ء نہ زانت کسے
کارے دائم گوں تیاباں گوستگ

آزگیں درد ء غم ء اندوہاں
چوں کناں جویریں جواہاں گوستگ

۱۲۹ اکتوبر ۱۹۸۹

کراچی

کُنیت منی مہرنگ من گل ء بالان

کُنیت منی مہرنگ من گل ء بالان
زان پہ زان ننداں گوں شکرگالاں

ہل اِتگ جمبر نون ودارانی
موسمیں وشیں دل قرارانی
رد بکن عشق ء سرگوزیں حالاں

چو بہ گُش دوست ء ، دوری ء کُشتگ
زرد نازاکیں تی غماں دُرشتگ
گوستگاں شپ پہ ماسگ ء پالاں

دل منی گلیں گم سرءِ میکیں
 عشقءِ اندوہاں زندگی سکتیں
 زند منی بوتگ پہکءِ ابدالوں

بوتگاں آزگ ، یکبرا بڑگ
 وشدلیں واب ءِ واہگاں ریزگ
 ارس درشانی گوستگیں سالوں

۱۸ اپریل ۱۹۹۰

کراچی

پہک بے رنگیں زندمان ۽ رنگ
ظاہر انت نوں گُشے جہان ۽ رنگ

اے منی واہگانی حوناں اہل
سہر چکیں کل ۽ آزمان ۽ رنگ

تو بہ کُش ، من کُشاں کہ لیے کُشار
مٹ ۽ اتگ شہر ۽ دودمان ۽ رنگ

میر ۽ سر کپتگ وت پہ چانوگاں
چو کجا بوتگ مئے نکان ۽ رنگ

دڑا جیں قصہ یے وت بہ چارے تو
مہر ۽ ہر ساعت ۽ دمان ۽ رنگ

دنیا ء رنگ چُنت مٹینتگ
 بہہ نہ مٹیت تئی گدان ء رنگ

یک اناگہ نگاہ ء سنج کناں
 تزانگ ء کئیت تئی گشان ء رنگ

تو کہ ہر وہد سرء چادر بے
 کور بیت سنج ء کلکشان ء رنگ

تو کہ لانک ء بہ بندے یکرندے
 چیر ء سر بنت زندمان ء رنگ

من نزانگ گوں قہریں دنیا
 چو بدل بیت تئی جی ء جان ء رنگ

ا ف تئی مہر گواریں چمانی
 چو نہ بوتگ کدی لسان ء رنگ

تو بلوٹ ے اگاں منی ہمدل
مٹ بیت کلیں داستان ے رنگ

پرچیا گرم ے جل لواران ات
سارت ے ہونکیں مے نوان ے رنگ

آزگ ے پرچیا نزانے ہچ
مٹ بیت کد تئی گمان ے رنگ

۱۹ اپریل ۱۹۹۰

کراچی

اے جنک زنگباری دیدگاں منا چاری

اے جنک زنگباری دیدگاں منا چاری
کوپگاں شنگینیت زلفاں سیاہ ماری

نرکیں بچکنداں من غزل پربنداں
شیرکنیں گالاں گوں داغ دنت دلبنداں
کنجلیں چماں گوں کیپ بے ساری

چکپدیں ہرگامء گام جنت لام لامء
دل منی بندیگیں زلفانی سیاہ دامء
اوشنگیں مہرنگء عاشقء سرگاری

اُردلء سینگارء ، عاشقاں بے وارء
 چوگنوکء گرداں مسقطء بازارء
 نشتگاں بلکیناں دستے پمّا شہاری

بانگیں دابانی ، گل ہزار نازانی
 وش تواریناں پادینک آئی پادانی
 چوگلء وشرنگیں ما نہ دیستگ ساری

۱۹۹۰ اپریل ۲۴

کراچی

تئی شہرء دمک انت، در پہ دری

تئی شہرء دمک انت، در پہ دری
جن انت سنگ اول مردم ماہیں پری

ہمک جاہوں گول ات تئی چارگء
نپس تنگ بوتوں دلء دارگء
نزانان کجا سر کنت خاک پہ سری

حیالء ما لالء چو دیوانگء
چہ دیوالاں پُرساں پہ دُردانگء
شما باریں دیستگ آ بے دروری

تئی عشقء آسء سُچان انت بدن
 منء گیر کائنت تئی مُزواک ء پن
 تئی ٹہل ء داب آ دلبری

منوں آزگی انت ء آسیں جہان
 زمین تپس اتگ پمن اے آسمان
 شان ارس یاداں کپاں پیسری

۳ مئی ۱۹۹۰

کراچی

نشتگاں ساعتاں شمار کناں
وسوس ءِ فکر سد ہزار کناں

بلکیناں زانگے بہ بیت بیلاں
من ہما ساعت ءِ ودار کناں

مرچاں ہمساہگ ءِ کُشگ دودے
من ترا کئی بہ گُش میار کناں

تو وتی باور ءِ جنے گپ ءِ
من چتور جند ءِ اعتبار کناں

مان گیشیت چو زلفاں پُر تیجییں
 ہرچی من دنیاۓ بیچار کناں

مرچی شہر ہم گُشنے چو دشتۓ انت
 نیت توار جنده من کوکار کناں

ہر کسی ٹپ آزگ انت مرچی
 کئے تلام انت ، کیا شکار کناں

۱۱ مئی ۱۹۹۰

کراچی

شپانی آحرى پاسء چراغء چو مروكاں من
منى او ديدگاني روک غمانى آسء روكاں من

چتور تى كوچگء پُرساں ، تى بنامىء ترساں
مه بئء تونام دپ مہرنگ پھ حاموشى سچوڪاں من

گنوكء حاك سربوتوں، تى شہرء در پھ در بوتوں
درء ديوالء ہر كشكء، تى عشق انت، ڈوڪاں، من

زاناں كه كدى كائے ، منى توساهء ارواہ ئے
تہارماہیں شپاں ذرا جیوں جناں سرسر رٹوڪاں من

پدا بيا آزگيں ٹپاں، گدين گوں تيشگيں گپاں
بيا كه آخرى وهد انت جہانء سرگروڪاں من

تئی جبینء چہ نورشنگان انت

تئی جبین ء چہ نور شنگان انت
اے گنوکاں گشاں کہ ماہکان انت

تاکیں لُنطانی سُہری بانگواہ انت
سارتیں ساہگ تئی زلفء بیگاہ انت
باغء پُلاں تئی دیدء اومان انت

چمء کیپاں جہان ہنوش کتگ
خنجریں پونزء کشتء کوش کتگ
جنتی حور پر تو قربان انت

نزکیں گام گشتے نودی شل انت
 کبگیں لڈگ جہانء ہوشء پل انت
 ہرجاہ اوشتات ے پل زرشان انت

پلین چمشانکے سمین مہتل بیت
 کندء بچکندے جگر تل تل بیت
 سنج تی دزگوہاراں دیوان انت

۱۱ مئی ۱۹۹۰

کراچی

مہ جن گپءِ قرارانی ، منی ماہ رنگ بہارانی
 جگر سُتنگ کبابیں دل ، غم ءِ رنجاں ودارانی

منی ارسءِ بدل خون آنت ، مہ گرجستا منءِ چون انت
 کئی باہوٹ بہ باں مہرء ، شنگ موسم میارانی

گل ءِ پُل ءِ زبادمالی ، بدل بوتان گوں بدحالی
 منی مہرء چمن روکیں ، گونا واہگ ہزارانی

منی چماں شلگ زرتگ ، ہڈبنداں گلگ زرتگ
 ہمک بندءِ منی مہگل ، آسے روکیں پابارانی

ہمک دیم حاک ء حاکشانیں، ابیتکیں پہک ویرانیں
 کیا پُرساں وتی ملک ء دوار ء دیارانی

مناں آزگ توتے بزگ، نہ جنب ء جوش نہ جنزگ
 سوارے تو مناں پیادگ، مناں پیادگ سوارانی

۱۱ مئی ۱۹۹۰

کراچی

پدا گپ انت تئ بچکند گانی

پدا گپ انت تئ بچکند گانی
تئ پُرکیپ ءِ خماریں دید گانی

غزل دُر جیں دپء پُلّیں جبر تئ
شکر ورنائی انت نیکیں نظر تئ
بہشتیں گوں ترارا زندگانی

تنگیں لُنت تئ چو کہ گلابء
گلیں گوناپ چو پاکیں کتابء
بدل وش زیریں نیست کندگانی

تئی بالاد برپیں چو پریء
 نہ کنت حور جنتی تئی ہمسرئ
 بہشت ء جنتیں جاہ نندگانی

مدامی تلوساں پہ دڑوشیء
 پری رنگیں پیاپیں محرمئ
 مناں آزگ لڑء تئی بندگانی

۲۲ مئی ۱۹۹۰

کراچی

دانکہ دپءِ تئی نام نیت

دانکہ دپءِ تئی نام نیت
شومیں دلءِ آرام نیت

ہلکءِ چراغ گیمڑنگاں
استال ءِ ماہ دمبڑنگاں
انگت بلئے گوربام نیت

ارساں منی ہوری شلاں
بدواہ منءِ گنداں گلاں
ظالم ترا چچ رحم نیت

موسم بہار کوکو توار
 نود مہیپی پلے شمار
 بے تو ایشاناں تام نیت

دل آزگیں راہچاریء
 پیش کپنگ چے سرگاریء
 مرک پہ تی بنام نیت

۲۵ دسمبر ۱۹۹۲

کراچی

حیال کو ہنکیں بیلاں وتی چونوک کتگ
چراگے قبرءِ سرورن ء منیگ ء روک کتگ

منی گناہ ہمیش انت کہ بازیں سجدہ آں
سرے کہ صدرء چکاس اتگ سروک کتگ

منی گمان ء منی تزانگ ء بہ رک اتیں
پے گمان ء وتا دلبرء دلسوک کتگ

جہان ء بازیں گل ء پُل ، گواڑگ ء گُر مچہ
کیا پہ عشق مروچی وتا گنوک کتگ

مبات نام من ء عشق ء ہیج مبات دہرء
دیارء دہرء وفا بے وسی مروک کتگ

منان ، بہشتیؑ واہشت ؑ زندمانی گوں
گلاب ؑ باغ ؑ بوستان ؑ پیلسھوک کتگ

شگ چتور پہ استال ؑ ماہ ؑ سربوتگ
ہما کہ گوں من ؑ ہاوند ؑ ہمسروک کتگ

دمانے آزگیں دردانی خاک شانیؑ
جہان ؑ درد ؑ جل ؑ ریٹہ یے گنوک کتگ

۱۰ جنوری ۱۹۹۵

کراچی

ندراں پہ کسان سالء

ندراں پہ کسان سالء
 گز انملیں زباد مالء
 وش قد ء گل اندا میں
 لڈو کیں پری چالء

آہوگء غزالینء
 غلمان ء مثالینء
 بروانء ہلالینء
 سرکت منء اے حالء

پونز شپک ء کاٹاریں
 جگ کنڈیگ ء جالاریں
 چم زاگل ء تیرگواریں
 بڑا ہاراں گل ء لال ء

زرشان کناں پٹاں
 نازاکیں دل ء ہٹاں
 دل ء دیدگاں نادیناں
 وش چابلیں دُرگال

۱۲ جنوری ۱۹۹۵

کراچی

آ کہ تلام ات آ کئے ات
مپتء ملام ات آ کئے ات

تُرس ء ہمک ظالمء
پیش سلام ات آ کئے ات

گندگء آجو بلئے
زندء غلام ات آ کئے ات

بے وس ء بے زانتیء
درداں مدام ات آ کئے ات

آ کہ وتی براتاں کُشیت
باریں کجام ات آ کئے ات

گیر کابنت گونڈ لیں چمّانی تیر

گیر کابنت گونڈ لیں چمّانی تیر
 آس گوارانت پہ منء زہیرانی بیر
 غم مہ دئے گیشیں دگہ غم پانگء

پر پُکیں لنطانی نرمیں گپ ء گال
 شاعرء پر بستگیں ویشیں حیاں
 سہتکے نتیلاں منء بے تزانگء

ملگزاراں مئی ہواریں تر ۽ تاب
 آ منی تُنئیگیں چم ۽ تی حجاب
 انگت ۽ یاد انت بلتے دیوانگ ۽

آ تی اندام ۽ بالاد آزگیں
 آ تی رگانی سُہری تازگیں
 وت حدایا جوڑ کتاں بہہ مانگ ۽

۹ فروری ۱۹۹۵

چاہہار

گل کتگ شہرء تئی بے زانگاں

گل کتگ شہرء تئی بے زانگاں
من گنوک ء عاشق ء دیوانگاں

اُف تئی بالادء برفیں ماہ جبین
تو بہاری مولم ے سارتیں سمین
ساہگء زلفانی تئی دلماںگاں

بامء استال ہم نہ بیت درور تئی
شپ بزیں شنگ اینتگیں مہپر تئی
بے مثل، بے در وریں دردانگاں

چم تئی بادامی این کیپ ء شراب
 کاگدیں لنٹ انت یا پُل ء گلاب
 زلف سیاہ ماریں انارکاں پانگاں

شاعرء پر بستگیں و شیں غزل
 عاشقانی آزگیں زردء اجل
 پُل رودیناں تئی قدم ویرانگاں

۲۱ فروری ۱۹۹۵

چاہہار

زندمانء ہر تکے افسانگ انت
ہرکسء مارات گُشت دیوانگ انت

کُشتء کوشیں، مرکء میران بے سؤب
شہر ہم مرچاں گُشے ویرانگ انت

زانگ ء زانتء حبر ابدالی بے
زانگء سررتچ وت بے زانگ انت

تئی غم ء زندء غمء سوچیت وتا
اے گنوکیں بے سماہ پروانگ انت

یا کسی مرکء بہ بیت ، سالونکیء
ہر دورنگء پُلء کار زرشانگ انت

کئے وتی کلء ابیتکی آس جنت
غم بہ بیت شادہ سلاہ پہ مانگ انت

زند چی انت ؟ جست کنت ابدالیں دل
ستک ء سوچیں ، دردء رنجء چانگ انت

زرد سوچیں انگرانت ، زاناں ، بلتے
ند نویس ایت کار مئی درشانگ انت

تو وتی جندء مہ کش نیزگاریء
بے غمیں ہزگارء ہم غم پانگ انت

سال ء روچانی حسابء بل، گنوک
سک مزن بیت زندگی موردانگ انت

آزگی ء نوک انت چو اولی شپء
درورء بے درور انت، دردانگ انت

جہانءِ کیا پہ کئے انت کہ جل انت
زاناں اے ارواہ پہ کئے مہتل انت

وتی حالءِ گنداں اے فکرءِ کیاں
گشے مہرءِ آسر غمءِ کچل انت

چتور باور ات بیت اے دروگیں حبر
کہ تئی مالءِ مڈی اے اسی شل انت

وتیگیں جہانءِ منی الم ء
ہما کہ منی مرگ ء پُرس ء گل انت

غمانی ہمارے اگاں لذتءِ
گڈا زندءِ ہر غم پہ تو شکل انت

منی درتہ پُچیء تڑنءِ جنوک
بہ چکاس تئی جیگ پرچے تل انت

بدن بہملیں تئی بہاری گلے
 زاناں چیا دل چو ڈوک ء ڈل انت

تئی داتگیں غم ، تئی دردء دور
 منء را عزیز تئی ہمک تڑانبل انت

منی ذگریں خونانی طوفانء اے
 کئی مہرء جون انت کہ چوترپل انت

سُچان انت وتی دامنء آچشء
 اے دل لہڑواریں گشتے منجل انت

منی دہرء آجوی رنگء بچار
 ادا سسا تیل ء سماہ سائل انت

بزان آزگیں دل اے عشقء پڑانت
 ادا رد کپگ زندمانء کل انت

موسمانى تو اعتبار كنگ
سروتى بے بهائين گار كنگ

مان نيا ورتنگ برے جهانء، برے
بے سماهين سرء ميار كنگ

مئنتين همبيلء كه جنت ء گشيت
دوست ترا چو كيا شزار كنگ

ما گنو كين مدام په راست گشى
دنيايے مپت گلگدار كنگ

چونیس بدبختی انت منی دهرء
هرج ویرانگے دیار کتگ

آزگاں ، کئی امیتء ، چے زاناں
من کیا ؟ کئے منء توار کتگ

۱۴ جولائی ۱۹۹۵

چاہہار

برے آسء تہا من آپ گنداں
برے مرکء کسگء چاپ گنداں

ہمک دڑوشم گُشنے تئی چہرگء جنت
ہمک دیمء تئی گوئاپ گنداں

سماہ سٹنگ، گہیں سسا اوں گار انت
علاج ء ہرغمء تڑناپ گنداں

دڑین ء ماہکان ء کلکشان ء سنج
بیاں بے رنگ گشانء تاپ گنداں

غمء آسء منء جاہے رسینگ
لوار ء انگراں پیتاپ گنداں

تئی بچکندگ ء شہم انت کہ زردء
ڈگارء تئگیں میتاپ گنداں

گشاں براتء دمانء بے گناہی
نپء جنء اگاں الکاپ گنداں

سدگہ پ تئی لنٹاں گلابیں
انارکاں سُہرچکیں زنداپ گنداں

نہ ماراں آزگ ء درد ء رنجاں
جہانء وہدے ماں آساپ گنداں

۲۷ ستمبر ۱۹۹۵

چاہہار

آس ۽ آپ انت خون ۽ حاک انت زندمان ۽ دامن ۽

مردی ۽ جیگ چاک انت زندمان ۽ دامن ۽

همبلی ، بیلی ۽ براتی چه سماه ۽ درشت انت

هر کسی دست ۽ که واک انت زندمان ۽ دامن ۽

آسری زند ۽ من ۽ را پیشداشت زندان سری

آکپوکیں حشکیں تاک انت زندمان ۽ دامن ۽

وهد اتک چکاس ۽ وهدے ، نی سر ۽ آتک زانگے

همبلانی مپتیں جاک انت زندمان ۽ دامن ۽

آزگ ۽ تو ، آزگاں من ، آزگیں گلیں جهان

چو چراغ ۽ ممرانک انت زندمان ۽ دامن ۽

زگئیء ہم گناہ انت زک گشگ
بل، گنوکى يے دهرء حق گشگ

درء انديمىء په بچکندان
که نباں درد يک په يک گشگ

او په ! تى زانگء په بچکندے
بے وسىں بے دوارء مک گشگ

چش نہ انت بيل ، مھرء دوستىء
تچکيں بھتامء دلء شک گشگ

آزگى بامء شپء ماہکاني
هر دوکيں تى نہ بنت رک گشگ

عاشقاں تئی ہدوکاں، گُشت نہ کت
عشق ءِ پہکا گنوکاں، گُشت نہ کت

گندگ ءِ تئی، زبان گنگیں منی
بے ترا من رٹوکاں، گُشت نہ کت

رنگ بر گشتگ ءِ ملوراں من
دوری ءِ تئی مروکاں، گُشت نہ کت

جُستے کت نازی ءِ ترا چون انت
آچش ءِ عشق ءِ روکاں، گُشت نہ کت

سرگوزاں زندء وتی نازاکیں
تئی گلیں نامء موکاں، گُشت نہ کت

چہ منی نالگاں دلرنج مہ بئی
انگتء درداں نوکاں گُشت نہ کت

آزگاں عشقء تئی ماہ گونگ
ارس خونء شلونکاں گُشت نہ کت

۱۲۸ اکتوبر ۱۹۹۵

چاہہار

پاداں گران اتگ پلّیں گمان تئی
مئے دیدگاں چشکہ سنج ء رنگیں گشان تئی

بوگ تئی ماہیں دروشم بُن مئے گنوکیء
باریں نزاناں چے کنت زلفء نوان تئی

ٹکے گُشّے پہ ماہ ء بالاد ء روشیں
کنڈیں زنوک ء سیاہیں گل ء نشان تئی

طوطی مقالیں شاعر گالاں وتی شموشیت
مروارداں کہ درنزایت شہدیں زبان تئی

درور نہ بیت گوں چنگ ء کمان ء پہ نازکی
بے درور ء مثالیں آزگ میان تئی

زانگہ آس بدے ، سسّاء انگار بدے
شادہی دات نہ بے انگریں پاہار بدے

زند تو دات نہ کت زندء نہ وئیں راہاں
کے احسان بکن ، قبرء منی بار بدے

دہر لوٹوکیں چہ من ساہگہ پاہوہ مرو،
راجء اے زانت کشیں زانت ء سماہ سار بدے

من و گردولیء راضی آں ، بلے ستر بہ باں
من کدی گشتگ منء ادلسے یا شار بدے

لذت و مہر و وفا دات نہ بے ، ساہ و نیپس
سر منی ندریں پہ تو کچھلیں آزار بدے

بے سماہ ، زانت و سما دہر و مزن مدی انت
تئی سماہ گار انت چیا زانگ و ہنزار بدے

آزگاں من پہ تئی وشدلیں باندات ، مرو
وٹیاں نوش بکن ، تہلیں غموار بدے

ٹپاں پدا کدیناں اگاں مرکء مسام دات
دنیاء پڈرہیناں اگاں مرکء مسام دات

مرچی جہانے لیک ایت کلمانٹ ترا ، بلئے
بانورء سمبہیناں اگاں مرکء مسام دات

کستانی شتء سوچاں بالادء کینگء
دودے دگہ ٹہیناں اگاں مرکء مسام دات

مہرء تیابء بستگیں کستانی ماڑیء
تھیلائیء لڑیناں اگاں مرکء مسام دات

لحم بہ بے گنو کے نیاں من چو شے مرید
بدواہگاں گڑیناں اگاں مرکء مسام دات

ژیمب ء تہار انت زاناں مرچی وفاء راہ
رژنے پدا بلیناں اگاں مرکء مسام دات

در در مکن چہ رنجاں اوستانی دامنء
گواپاں تئی گوپیناں اگاں مرکء مسام دات

بانور بے تو ، الہماں کہ ہئی آں دست تئی
حوناں دلء گوں بیناں اگاں مرکء مسام دات

بے زند ء آزگاں من گورگنداں دہرء کہ
زندے پہ تو ٹھیناں اگاں مرکء مسام دات

۵ جنوری ۱۹۹۶

چاہہار

تئی ہدو کاں ، ترا گلاب گُشاں
دیدگاں کدہ ء شراب گُشاں

چہ تئی دوری ء ، ء ہمباز ء
سارتیں ساچان گلئیں میتاپ گُشاں

ساہگ ء حور ء بہشت ء باگیں
ڈگمیں مہیرانی تاب گُشاں

چو کہ ماہگر شپاریں بیگاں بزیں
ماہیں روح ء تئی نقاب گُشاں

جمبراں ماہ کہ چاردہی چیر بیت
عاشق ایشی ء تئی حجاب گُشاں

آزگیں بام ء تلاہیں رنگ ء
دید ء دژپشوکیں تئی زراب گُشاں

درد کہ ایر دینت ، موسیٰ ہورانی وڑا
دیدگاں ہار کن انت ، دیرسریں کورانی وڑا

شپ کہ مانشانیت غمءِ زیراں جگر بُریں زہیر
مہر تئی گوستگیاں سرکشاں چو پورانی وڑا

چون فراموش کئے عشقءِ منی سرگوشتءِ
پہ گوئے چارکناں ، وشدلیں دورانی وڑا

ہجگیاں پلانی سپاہ ، وشبوتیں مہرانی ہوا
بخت برگشت بہ بیت ، تہل بنت جورانی وڑا

پہکا ایمانوں بروت من اگاں چوگان کناں
دست بنداں تئی دیمءِ چو کہ گورانی وڑا

نوکیں گئے زندمان ءِ غم نہ انت
بے غم انت آ کہ جہان آدم نہ انت

چو درآمد گندگ ءِ کنیت ہر نپس
دہرے چونیں ! کس وتی محرم نہ انت

بل وتی نادانی ءِ عشق ءِ گنوک
زند ءِ غم عشق ءِ غم ءِ چہ کم نہ انت

گندگ ءِ واہند انت آ ہر لذت ءِ
انگت ءِ باریں چیا دلجم نہ انت

حور بنت ، غلمان بنت ءِ یا عذاب
ملا وت گفت ءِ وتی عالم نہ انت

چہ کجا بیاراں پہ تو من عیسیٰ یے
اے جہانء ہر جنین مریم نہ انت

شپ شگ واپنگ انت استال ء ماہ
درء قصہ انگتء سرجم نہ انت

تو چیا چو تلوس ئے پہ جنتء
منے وڑا تئی زندگی جہندم نہ انت

گیگ ء گور کن باندا ٹپاں آزگیں
نامیدے پرچیا مرچی کارے تئی گوم نہ انت

۱۹۹۶ اپریل ۲۴

چاہار

ہر نپس یک نوکیں آہے درکپیت
ہو! تئی درداں پہ جاہے درکپیت

تئی دوارء ، یا پہ مرکء منزلء
دلجماں کہ عشقء راہے درکپیت

صد فرشنگ پاکیء گواہی بہ دنت
ملاء دیدء گناہے درکپیت

تو مراد بات ئے گوں زردء واہگاں
زندء پہ من بدوفاہے درکپیت

آذرتی دہر انت ، ہمک دمک ء گسء
بے حدائیں یک حداہے درکپیت

منتگاں من پہ مسیت ء کوہء مراد
تئی پتینکاں نیکرا ہے درکپیت

آزگی ء تئی گمان کتیت انت دلء
اے زبانء بے بلا ہے درکپیت

۲۲ مئی ۱۹۹۶

چاہار

آیاں کہ دردء شہرء درمان بہر کت
پر وت ایبتکیں راہاں ارمان بہر کت

زُریات ء ذات ء جنگء
مُلاء میرء پنڈت ء انسان بہر کت

اتکاں کہ برجمیناں یک پُلّیں پترے
بیلاں بزىء نامء دیوان بہر کت

نیست ات وفاءء قیمت تى شہرء بے وفائیں
گران قیمتی ایں گوہر ارزان بہر کت

سویں بوتیاں زندہ پڑے اے جہان آ
 یلدا تے شکلیں سیٹ ، تاوان بہرکت

است ات چشیں گنوک ہم دنیا مویگے
 نرت انت تے تبد پروتے ساچان بہرکت

۲۲ مئی ۱۹۹۶

چاہار

منء را کُشتگ منی وتیگاں
 غماں گوں دُرُشتگ منی وتیگاں

منی آ خونیک گوں دستء حوناں
 پدا اوں نشگ منی وتیگاں

دوا ہمیش انت کہ مہر لوٹ ایت
 بداں گوں گُشتگ منی وتیگاں

پہ من سے روچ شلینتگ انت ارس
 پدا شمشگ منی وتیگاں

مروچی نال آنت کہ بے دیار انت
ہما کہ کشنگ منی وتیگاں

اے درد زندہ ، اے آزیگیں ٹپ
اے رند کشنگ منی وتیگاں

۲۸ مئی ۱۹۹۶

چاہہار

یک جہانے گُشیت گنوک ءے تو
وت وتی کاراں آس روک ءے تو

ارس درشانیء نہ بیتگ ہیچ
داں کدیں دیدگاں شلوک ءے تو

سارت ء گرمی جہانء رنگاں بلے
پرچیا چہ اشاں چو سوک ءے تو

مئے ہما واہگاں نہ بنت پورا
سر نہ بیت منزلء ہدوک ءے تو

گیدیءِ قصہ انتِ مدامی اے
گنگ ءِ غمِ جتیءِ نوکِ نئے تو

آزگیںؔ راہ ءِ آزگیںؔ سسا
آزگیںؔ راہِ سرانی ڈوکِ نئے تو

۱۰ جون ۱۹۹۶

کراچی

برے گمان ءِ برے ترائنگانی آس ءِ سُچاں
سچا تیں زانت کہ بے زائنگانی آس ءِ سُچاں

اے کُشت ءِ کوشیں جہان ءِ گدارے پہ زند ءِ
کہ دروگیں مہری ءِ دلائنگانی آس ءِ سُچاں

سُچا تیں، پہک سُچا تیں، اگاں ماں زند ءِ وتی
اے کیکد ءِ دُردائنگانی آس ءِ سُچاں

تراتی رژن ءِ چراگانی صد مبارک بات
چراگ ءِ ساہگ ءِ غم پائنگانی آس ءِ سُچاں

آپہک دل کہ ہمک دائنک ءِ داں شتاں مرک ءِ
ہما گنوک پہ دیوانگانی آس ءِ سُچاں

ترا بہار مبارک ، منء اے ویرانی
 سچے بہارء تو ، ویرانگانی آسء سُچاں

وتا تو جاہے رسینگ بلتے تئی ہمراہیں
 وبالء بے دریں پدمانگانی آسء سُچاں

وتا پہ رژن کُشگ مناں زندء معراج انت
 سما زبہریں اے پروانگانی آسء سُچاں

مہ رتچ قبرء منی پل آزگیں دستاں
 گلء مراتاں کہ زرشانگانی آسء سُچاں

۱۱۲ گست ۱۹۹۶

کراچی

انگر انت ، آس سستی ء شہرء

زند کوراس سستی ء شہرء

بیتگ ء بیت زاناں صد رندا

مہرء چکاس سستی ء شہرء

ساہگء بیمء گوزان انتء گوزایت

زندء ہر پاس سستی ء شہرء

بام کہ ٹکیت ، مئے دلء مرکء

کئیت وسواس سستی ء شہرء

تو کہ انسانیء وتی کاراں

کئے تپاس سستی ء شہرء

وشدلی گار ءِ ایمنی بیگواہ
درد ہمپاس سستی ءِ شہرء

باریں کئی جو دءِ یا پت ءِ بڑادل
کپتگیں بڑاس سستی ءِ شہرء

چو زگالگ ءِ بے نپ ءِ سیتیں
گوہر ءِ الماس سستی ءِ شہرء

کُٹ اتگ پرچے پد جن ات بیلاں
پُٹوئی میراس سستی ءِ شہرء

”ہو! پُگل زرتگ کُرا لگے جنگ ءِ“
تولگاں ہو لاس سستی ءِ شہرء

یا حدا چونیں مولے اتلگ
آزگاں کو اس سستی ءِ شہرء

دردے کہ تو درمان نہ کت
ماہم گلگ ، ارمان نہ کت

ترس ء تئ بنامیء
قصہ دل ء درشان نہ کت

بلکیں دل ء بیارے اہل
ماگوں کس ء دیوان نہ کت

دردء زرء عشق ء تیاب
زندء سفر آسان نہ کت

دل گوں دل ء راہ ات بلے
دل دلبرء دل جان نہ کت

تہنا پہ یک بچکندیء
آباد تو ویران نہ کت

تو بے وسے، من بے کساں
دردِ غماں ہمزان نہ کت

اے آزگی، بے بڑگی
انگت بے تاوان نہ کت

۱۱۰ اکتوبر ۱۹۹۶

چاہار

لیلیٰ ء وڑا گشتگ دردانگ ء منی
پرچے جنئے گوں سنگاں دیوانگ ء منی

پئے رُ دین ات بیلاں پیشگاہ ء بیتگ ء
دل ایربڈگ ء انت ویرانگ ء منی

تالان کنٹگاں کنت گل کشکیں راہ دراں
گند چونیں کار کننتیں زرشانگ ء منی

جنء سما ، نہ سُدے ، نہ دہرے زانگے
کئے راہ بری بکننتیں اے زانگ ء منی

نہ عقلء کار بندایت ، نہ زانگء وتی
باریں کجا اے سرکنت بے زانگء منی

نہ سُد، نہ سمایے ، بے واک ، بے نواہیں
دہرء کجا رسینگ گند شوانگء منی

۱۱۶ اکتوبر ۱۹۹۶

چاہار

بے سما بیل ء بدواہ زوراک انت
اے جگر آپ ء دل منی خاک انت

اے منی خونء سُہری انت باریں
بیتگء کاڑاں پن ء مزواک انت

جست گرے ہمبیل ء چہ وتا روچے
زندگی پرچہ دردء اولاک انت

من اگاں واراں زندء جنگجاہء
راج منی وارء گار ء ناچاک انت

تو نہ بے سوہو انگتء ہمبیل
شر بچار دپتر دہرء واناک انت

اے نہ انت راہے آجوتی جہدء
یک کشے واہی، یک کشے جاک انت

جند منی آزگ، زندء گوہرگنداں
واہگاں بازیرں سر منی تاک انت

۱۵ نومبر ۱۹۹۶

افشان

روچے گنوکیں زردءِ گوں من گلگ کتگ
قرناتی اے پردءِ گوں من گلگ کتگ

پرچے ما آسمان ءِ سر بوت پچ نباں
دل گیریں آہ ءِ سردءِ گوں من گلگ کتگ

اے ”ساحل و وسائل“ واہنداں بلتے من!؟
ہمشایں جند ءِ دردءِ گوں من گلگ کتگ

دنیا و آسمان انت ، انگت من نشتگوں
کوڈال ءِ داس ءِ بردءِ گوں من گلگ کتگ

جند ءِ ڈگار ءِ جندءِ ہلک ءِ دراں چیا
بنداں ، من تر ءِ گردءِ گوں من گلگ کتگ

گنجیں زرءِ تیابءِ پیشکانڈاں، اولی
مرچی پہ دریا وردءِ گوں من گلگ کتگ

آزگ کتگ وتا تو کئی حاطرا بہ گُش
زرءِ پردیں دردءِ گوں من گلگ کتگ

۲۸ نومبر ۱۹۹۶

باتک

گوں وت وفا کتیں تو
دوستے رضا کتیں تو

اے دہرے بت پرستیں
سنگے حدا کتیں تو

بے دردیں اے جہانء
دردے دوا کتیں تو

مارا نہ رست جنت
بلئے ، دعا کتیں تو

زاناں جہان کر انت
آزگ ، صدا کتیں تو

من ستر وار بباں ، گار ء بیگار نہ بیت
شمر بزاں بیروں دو صد سال ء کدی گار نہ بیت

مرچی تو زورے ء نزور مناں
چہ وتی باسکاں چو لگور مناں

لجھی سند مروچی پٹاں
آس دے مہر ء بلوکیں کلاں

گوئگیں بالاداں بگر ژند بکن
موسم ء گوآتاں بگر بند بکن

کیت روچے کہ سرء ہوش کناں
ہمبلاں پلیناں ہمسروش کناں

کینگ ء کست ء تئی گیہاراں
مان نیاراں من تئی پیہاراں

بان ء بادگیریاں تئی آس جناں
ہمدلیں ہیل ء یلاں پاس جناں

پردگ ء ظلم ء تئی چاک کناں
سینگ ء تنگ دل ء حاک کناں

روچے کیتیں کہ ترا گواچاراں
بیا مرو گند ہما بے واراں

راہ مئے تچک گشے گیواریں
زانگ ء زانت ء پڑے شیواریں

بیء منزل تو من ء داشت نہ بے
نوکیں نیمونے دگہ تراشت نہ بے

مروچاں چہ وتا گارے منی دوست
ایبتکیں راہ سراں چارے منی دوست

نہ جہدے ، نئیکہ باہندے پہ منزل
پہ جندء نشنگ گیہارے منی دوست

مروچی ہم توئے بالاج ء کبر
منء ترسیں کہ بے سارے منی دوست

نشانے ، چیدگے ، نئیکہ گمانے
جہانء وت سریں ہارے منی دوست

غمانی ، اندوہانی ، مرگ ء میران
نہ بڑوکیں شلے ، گوارے منی دوست

ہما کہ اندرء وارتگ وروکاں
تہا ریزینتگیں دارے منی دوست

کجا آزگہ؟ کجا تئی زانت ء زانگ
بلئے انگت تو بیگارے منی دوست

۲۸ جنوری ۱۹۹۷

چاہہار

شنگ اِتگ یک نوکیں حالے بیتگء
 دژپشگ اِنت دُر ء لالے بیتگء

بے وسی اوپار ، بیلاں بے کسی
 جیڑگاں نوکیں کمالے بیتگء

سُرگمیں کلّیں جہان ترسء کئی
 شیرکنیں نہ زپتیں گالے بیتگء

گٹ توسیں زندگی بیلاں کش ات
 دوستیء گُونڈیں نہالے بیتگء

بے توار ات پرچیا واہی کن ات
 جاہ نیست پھ کم کُجالے بیتگء

گوں کئے کئے احوالاں اے شہرء گنوکانی
زندء غمء جنجالاں اے شہرء گنوکانی

نہ سدھء سماپے است ، نئے زانگء زانشتے
جندهء وتی بے حالاں اے شہرء گنوکانی

ریٹائیں ہمک ساریں ، بے ہوش سماہ واہند
گوشداری کئے چیحالاں اے شہرء گنوکانی

زاناں کہ مامیتکاں ، بے سانء بے میاراں
درشاناں دوئیں گالاں اے شہرء گنوکانی

بے واہگء بے زنداں ، بے وانکاں گورگنداں
سرستگء ٹال ٹالاں اے شہرء گنوکانی

بدواہگ ء بدواہاں ، بے منزل ء بے راہاں
بدحال گل ء بالاں اے شہرء گنوکانی

سرپد کہ نباں سرپد ، ناسرپداں چون ، سرپد
سرپد کنتے دُرگالاں اے شہرء گنوکانی

پادا ات گراں وابء قرنانی ہنوشیء
آگاہیء ربالاں اے شہرء گنوکانی

سسا ء سما بُرتگ ، زانگ چہ منے ہوشء
نیکین ء بدیں پالاں اے شہرء گنوکانی

بد زانتگ ء بد بُرتگ ہے یکیں جبر تچکیں
موک ات وتا پہوالاں اے شہرء گنوکانی

اے منزلء وابء ہم سربوتاں بزاں گنجیں
رہشون کہ ابدالاں اے شہرء گنوکانی

حورانت ۽ اگاں غلمان مُلا تئ ہنکین ۽
 بُن حشت سر ۽ مالاں اے شہر ۽ گنوکانی

بے چارگیں شیطان ۽ یکرنده رده وارتگ
 کئے زیرگیں اوبالاں اے شہر ۽ گنوکانی

تئ گپ گشنے آزگ ، دل کپ گشنے آزگ
 تئ گال زہیر نالاں اے شہر ۽ گنوکانی

۹ مارچ ۱۹۹۷

چاہہار

بیا کہ ما درآمد بوتگیں
 پد جن ات کہ پہک بے پد بوتگیں

سر نہ بوتیں پرچیا پہ منزله
 الم رد کپتگ ء رد بوتگیں

انگت ء پرچے نزائیں دپتراں
 چون ، باریں ، چہ کجا ، کد بوتگیں

مرچی یک کیئیں چیا چوتبیری ء
 زی پریری پہ ردے صد بوتگیں

چون بہ بیت سر پد جہان مئی حالت ء
 بے نوشت ء نستگیں ند بوتگیں

بِل او مُلّا گوستگیاں گپاں مکن
مئے سرء کپ، مانوں سرپد بوتگیاں

ما کہ بیگواہیں مروچی ہم نپس
وت وتی گاریء بنپد بوتگیاں

۲۴ مارچ ۱۹۹۷

چاہہار

روح ء را منی چراغ دست ء انت
اے دل ء عقل ء واگ دست ء انت

چونیس دہرے کہ چہ وتی تُوَس ء
ہر کس ء جند ء پاگ دست ء انت

بیدء گنٹگ نزانٹ پُل نہ بیت
چونیس نادان ء باگ دست ء انت

لذت ء ماہکان ء چے ماریت
آئی ء ماہ ء داگ دست ء انت

بر کشارانی ترا چون رسیت
میرء جوہان ء زاگ دست ء انت

بُن دِیانِ نَے گدانِ مہرانی
کینگِ کستِ واگ دستِ انت

چون تیبِ نہ بڈاں من آزگ
کہ ترا زندِ شاگ دستِ انت

۱۹۹۷ اپریل ۲۵

کوہدیم دشتیاری

زند بے مہریء آسء کُشتگ
شادی شادی دردء وتاسء کُشتگ

یے شنگیننگ درداں مارشتء
یے جیگء تی لاسء کُشتگ

ننیکہ باہیل ، نہ قابیلے بے
دہرء ہر کوشیء براسء کُشتگ

مرچی ہم باز انت انا الحق گشوگ
باز ہم زہرانی تاسء کُشتگ
زند بے بُرمشیء گٹ توس کتگ
دہر بے واہگیں پاسء کُشتگ

مردی ، مہرء وفا ، دل پہکی
کست ء بدزدی ء آسء کُشتگ

بے ننگیں زندمان ء بے ننگی ء تئ
 جزماں کہ رنگ کاریت دیوانگی منی

سارانی ہوش ء سارء برجاہیء مدام
 بے ساری بنگ کاریت دیوانگی منی

اے حدء بے سما بئے چہ عاشقء اہل
 چو زردء زنگ کاریت دیوانگی منی

عشقء زرابء سوچیت زندء کمال کنت
 شے ء ملنگ کاریت دیوانگی منی

۲۷ دسمبر ۱۹۹۷

چاہہار

جنت مئے واہگانی گلیں آس کیا جنگ
ہمبل یلیں ورنائیں چکاس کیا جنگ

پچ کن وتی دیدو کاں کئے بچار ہمبل
مئے پیرک ء بُن پیرکی میراس کیا جنگ

مرنگ چراغ لوگ ء کوراسی ایں ہر دیم
مئے روژنائیں چاگرد کوراس کیا جنگ

سکی ء وهد ء پاساں ژیمب ء گریں شپاں
تئی خاطر ء گرانیں شپ پاس کیا جنگ

دار ء ندار ء جنگ ء، اے ہست ء نیستی ء
گوں بے دل ء دلیری وسواس کیا جنگ

بے غماں مرچاں کہ غم پانگ منی
مشکل انت سک مشکل انت مانگ منی

من کہ ابدال ء گنوک ء سروتاں
باریں کئے برتگ سرء زانگ منی

تو اگاں گامے بیائے چچ نہ بیت
سبز بیت آباد ویرانگ منی

من سدکھ ، دل سدکھ ، جان فدا
چے دگہ لوٹے او دردانگ منی

یاد کن گُشتے منء گوں واہگے
من پہ تو ندراں او دیوانگ منی

زُکُورگ ، دیمءِ گرگ تی نازیء
 لہم لہمءِ مہر درشانگ منی

زہر برگ ، مورکءِ مچینگ ، چہر ورگ
 بیا پہ حیرءِ گلءِ زرشانگ منی

۲۴ جنوری ۱۹۹۸

چاہار

دیدگاں مرچی ماں وابء گریگ

سانوڑء سبزیں تیابء گریگ

گوں وتا وت ما کتگ قصہ وتی

وت پدا نشنگ جوابء گریگ

دیتگ انت ارس گلیں چمانی

جمبراں دیر گیاب ء گریگ

واہگء جنّت ء ملاء مدام

گندگء ترس ء عذابء گریگ

زیہملاں آس جنگ سینگء منے

داں صبا چنگ ء ربابء گریگ

آزگی چونیں کزایے بیلاں

اندرء عشقء زرابء گریگ

تو وتی پلّیں بہشتء درکتیں
 ہو ! بلّے ، مارا پچہ جاہے سرکتیں

سارتی یے وٹیں نہ گواہت تی درء
 مئے نسیں بحتء جل ء انگرکتیں

منزلء رنگیں شوہازء گہتر ات
 نیم راہء تو پدا واطرکتیں

ما ستر واہی کتیں پُر مہریء
 انگتء گیشتر وتا تو کرکتیں

تو مہ اشتیں مارا ایر گواتء وتی
 مہلب ء مسک ء زباد انبرکتیں

ما نپس پُر کت شتیں راہ و تی
تو دے ساچان و تی مہر کتیں

ہو پہ نازرکیں گلانی رگگ
چپ ۽ چاگرد گنگ ۽ ڈنگر کتیں

ما اگاں کٹینت نہ کت قصہ و تی
شپ ستر دراج ات ، بلے آسر کتیں

ماکدی گوں تو و تا ہمسر کتگ
تو بلے مارا و تی ہمسر کتیں

در بگیشینتیں و تا زندۂ غماں
ماہ لقاہ یے پہ و تا دلبر کتیں

لٹ ورگ ہم شیرکنیں یک سزایے
دل گنوکیں! تو کہ مہرۂ بر کتیں

تو پہ من باور نہ کت پرواہ نہ انت
پر وتی جنء بلئے باور کتیں

تو وتا شر سبہینتیں ہم نپس
ہر نپس مئے زندگی محشر کتیں

آزگ ات تئ ما جہانء بُندرا
تو وتی راہدبری ء در کتیں

۱۵ اپریل ۱۹۹۸

چاہار

بُت کہ ما تراشنگ ءِ حدا کتگاں
ہمبلاں مرچاں ناخدا کتگاں

گل بہ بے او منی بدیں بدواہ
چاگری کارپد، پدا کتگاں

آ کہ قارون ءِ گنج ءِ واہنداں
نابزانتی ءِ چو گدا کتگاں

آ کہ بے بزرگ انت پہ بزرگ
ظلم ءِ زوراکی ءِ رضا کتگاں

بدوفائی ءِ چار ءِ تپاس ءِ
پہ وفا بدوفا وفا کتگاں

نڈر باتاں تئی سبزیاں کشاراں

نڈر باتاں تئی سبزیاں کشاراں
 کچھر ء زید ء دشت ء دیاراں
 سُمرگیں وڈ ء مسکیں ڈگاراں

دانکہ محشر تئی سربات سراوان
 چامپ ء لاشار ء ڈور ء آواران
 شال ء خضدار ء پنجگور ء خاران
 سبز ء آباد باتاں ابدمان
 جو ء شہجو ء کورانی ہاراں
 سر سدکہ تئی لنش ء پتاراں

رندیں چاگر گوں دہلیء جنگء
 میریں گوہرام گوں لاشاری گوئنگء
 بیتاں قربان پہ نام ء ننگء
 میریں دودا ء زند پہ میاراں
 بیریں قمبر گوں سبزیں سگاراں

شعر پر بستگ گل خان نصیرء
 سید، ساحر، زینبی، زہیرء
 ملا فاضل ء عزت فقیرء
 ملا، قاضی، عطا ء منیرء
 عابد ء بیگل ء گنگزاراں
 نذر باتاں بشام ء بہاراں

ملا موسیٰ، رمی وش تواریں
 ناکو فیضک، مرید یادگاریں
 استاد ستار، شقیع نامداریں

قادک ، جاڑک ، عزیز سوزداریں
ہاتک ، پاتک ، شریفہ ہواراں
وش تواریء درور نداراں

۱۱ اگست ۱۹۹۸

کراچی

اوشگ ء اے گنوک ء دمبرتگ
کچلیں تئی جواب ء تنگیں

بے تئی دیدگانی دید ء زرء
بے کساس بے حساب ء تنگیں

عاشقی عشق ء عذاباں مناں
چوں کناں دل عذاب ء تنگیں

کئے گنویں دل ء بکنت سرپد
بکملیں زان ء واب ء تنگیں

گندگیں حال ء شہر ء دمکانی
دل منی پہ گیبء تنگیں

بے کسیں راج بے وسیں زندء
میر ، سردار ، نوابء تنگیں

۱۰ دسمبر ۱۹۹۸

چاہار

برے حداء برے ناحداء گپء جنت
وتا پہ جاہے نہ گندايت جداء گپء جنت

منء چہ بُندرا رستگ منيگيں راہ بری
بلئے پہ قوم ء دائم رضاء گپء جنت

منی وطن ، منی مڈی ، منیگاں کوہ ء دمن
نزانان پرچیا نشنگ گداء گپ ء جنت

منء ملء لب ء ملامء کُشتگ
برے بہشت ء برے اے سزاء گپء جنت

مدام آزگیں آزگ اے آزگیں دہرء
نہ گندايت پہ وتا راہے حداء گپء جنت

نہ دردے ، نہ دورے ، نہ شادؔ گلے
نہ حشک انت دیدگ ، نہ ارسی شلے

مراتاں ، اگاں من جہانؔ مراں
پہ ماہ رنگ ؔ مہگونگ ؔ ماہلے

تئی عشقؔ دشتؔ مناں سربتگ
شوہازؔ تئی زرتگ اے لنٹاں تلے

جلاں زند بوتگ گوں زندؔ جلاں
دلؔ گیش کرتگ یک عشقؔ جلے

مدایم منزلؔ عشقؔ رد کپتگاں
گوواہ انت منی پادؔ ہر ترانبلے

دراٹکاں چہ لوگ ء گُشے رُمبے ات
بلے گنداں نیم راہ ء نیست ہمبلے

کیا عشق ء ہُنڈالاں ریتلگ زہر
کہ عشق ء بدل شہد، نہ شکلے

۲۵ دسمبر ۱۹۹۸

چاہبار

آجوتی راہے گزائیں شر بچار
جند ء خون ء جو ء جان ء شُشت بے

دل وتا پھریز مارشت ء پڑء
چشک شیشگ گام پہ گام ء پُرشٹ بے

تو کہ ناران ئے ہمک گام ء ، چتور
آسیاب ء زندمان ء دُرشٹ بے

مادیں حقانی راہ ء باں سرء
تو بے گش ! کہ پہ من ء تو پُشت بے

رد کیان ات چه بُنء رد کپتگیں
 آدم ء اوبادگ نئے تو گشت بئے

آزگیں زندء نپس توسیں اجل
 تو سرء بدواہگانی مُشت بئے

۷ جولائی ۱۹۹۹

چاہار

مہر ارزان وفا بیگواہیں

چونیس شہرے کہ حد بیگواہیں

کاسگے گون انت ہمک زردارء

پنڈگے چونیس گدا بیگواہیں

ما و صد رندا وتا کشت بلے

چوں کنیس روزء جزا بیگواہیں

دردء دورانی زرء چولاں بچار

وشدلی پہک ء پدا بیگواہیں

ننگ پہ رنگ نہ بیت
مہر گوں جنگ نہ بیت

کار دنیا ء کدی
پہ کس ء لنگ نہ بیت

حسن چو باز انت بلتے
کیگد ء رنگ نہ بیت

شنز مہرانی مروج
جنبریں پنگ نہ بیت

منزل ء رژن ء رسگ
ایمن ء بنگ نہ بیت

بچ شرفدار نہ بے

داں ترا سنگ نہ بیت

ساہگہء ننداں غمء

دانکہ دل تنگ نہ بیت

سربیاں چون بہشت

زلف تئی چنگ نہ بیت

آزگی درد نہ وارت

درد داں گوئنگ نہ بیت

۲۷ مارچ ۲۰۰۰

چاہار

رندء پشومانی

برءء کہیرء ساہگء

تلکار بستگیں لنطاں

جیرگء ات

جوڑگء ات

کہ ترونگلیں ارے

شیپ گرانء

دیدگاں کئیل بوت

ترونگلیں ارے تہا

چا کر

گوں حانیء گورامبازات

حانیء

مسکیں مہپر شنگ ات انت

گورم آماچیں نپس کشگاں

باپ گپتگ ات

سولیں بدن

کا گدیں لنٹاں

لرز گے زرتگ ات

انارکاں

سہری یے مانشا تگ ات

دیدگاں خمارے

حانی ۽ پرلذتیں آہ

گوشاں

شہد مینگ ۽ ات انت

چا کری حرص ۽ بور

حانی ۽

کر پاسیں بدن ۽

تگ ۽ تاج ات

نپس گیریں اے ندارگ

چارگ نہ بوت

شے

دید ہوشا میں چم

بست انت

چمانی بندگ ء

ارس خاک ء ہوار بوت

ندارگ بیگواہ

شپہہ شومان بوت

بلتے

پیریناں گشتگ

رند ء پشومانی

کار نہ دنت

۱۱ مئی ۲۰۰۰

چاہہار

بلتے پہ کئے؟

روح!

سدء بند

کوشء نر میں کول

گورم

زنزران، زنزران

ہیہزم گران

تیابء

ایر ماد بیان أنت

تیابء اے

وش زیدیں ندارگ

گون نیلبونیں زر

ہنچوش ہم سنگ أنتء سبز

گون کوشء نر میں کول

پاداں گران

دلء ایرننداایت
جهان سبزگندگ بیت
منی شهرء
اے سرسبزیں ندارگ
نمیران بات !!
بلے پہ کئے؟

۱۷ مئی ۲۰۰۰

بندرعباس

میت منی کہ ایر ات چار راہء بیتگء
دلبر نہ گوست چہ زہرء آ راہء بیتگء

من چو فقیرء گوازینت جاہے کہ زندگی
رندا نہ نشت کسے آ جاہء بیتگء

من پردگے نہ مرتاں دیوانء منی نام
من اش کتگ کہ گپتگ ارواہء بیتگء

شُشتگ شپء روزردء سُہری منی خونء
سُہرچک کتگ پلکار اتگ بانگواہء بیتگء

آزگ کتء منء کُشیت یک گونڈیں گپےء
تئی نام پہ بدی گپت بدواہء بیتگء

تئی شہرء دمک دمکء بنام بیتگاں
 نزیکء منزلء من ناکام بیتگاں

روچے کہ تو یلا دات دیوان منے گلیں
 باور بکن دلء بند بے تام بیتگاں

ہر گام ء ہر دمانء منی واہگانی بنزہ
 تئی خاطرء جہانء لیلام بیتگاں

وژنام تئی عشقء ، بنام تئی عشقء
 زرشان بیتگاں ، برے گمنام بیتگاں

راستیں ، غمانی کوہ ء رنجانی سانوڑاں
 سرچیر بیتگاں ، بلتے آرام بیتگاں

بے سدھ ء بے ساتی عشقء من ہنچشاں
شادانیء غمانی بشام بیتگاں

روچے کہ آزگاں من زرسساء وتی
زرنوش بیتگان ء ہوشام بیتگاں

۲۱ اگست ۲۰۰۰

کراچی

پہ من واہگانی آس انت
پہ تو زندگی وتاس انت

آکجا سُتاں کہ گشت اش
ہو! وفاء سنگ تاس انت

چو کجا رس ے پہ منزل
تئی متاہ کہ جیگ ے لاس انت

اے جہان سربیت ماہ ے
تو ے سستگیں سواس انت

چک جنان ے چاراں
حونیک اول جند ے براس انت

جندء شوہاز گار انت

باریں کجام پاس انت

زانگ نہ بیتیں بدواہ

برائیں کہ یا شناس انت

آزگ نہ بے چتور تو

تئی زانت کہ ہلاس انت

۲۰ اگست ۲۰۰۰

کراچی

واب نہ کپتاں گل ء کہ واب ء کئیت
آسی پُل بے حجاب ء کئیت

چماں بنداں دمانے ہیرواریں
کر مزیں لنت چو گلاب ء کئیت

دیدگانی زرء تئی ایر کیاں
عشق ء بوجیگ منی تیاب ء کئیت

چہ گل ء باغ ء ہمک پُل رُد آنت
ٹیطلیں آہوگ ترء تاب ء کئیت

نئیکہ من عزت آں نہ تو مہرک
چون مئے داستان کتاب ء کئیت

وش رواجیں کسان سالیں اہل
کبگ لڈیت گشتی دابء کئیت

اے دلء سوچگء تئی تہتال
بے کساسء ء بے حسابء کئیت

گار بیت جنٹء گلیں دمکاں
آ کہ تئی زلفء پیچ ء تابء کئیت

تو کہ بچکندے ء گرنے دیمء
سُہری یے رگاں چو شرابء کئیت

حور ء غلمان بنت شرمندگ
گل کہیبانی بے نقابء کئیت

آزگیں زردء ہجکیں ارمانء
کا گدء باریں چے جوابء کئیت

بے ترا مہگل دل چے کارء کئیت
 بِل ، برے گوں وت بلکیں سارء کئیت

گل کتگ کُلء چاریں پہناتاں
 حال شنگ انت کہ منے دوارء کئیت

میتوں ایر انت چو کہ سالونکء
 چاپء نازینک انت گل ندارء کئیت

کئے گمان بوتگ مہلب ء مسکاں
 گوں سرء مہنا دوچی شارء کئیت

اُف ! مراتاں کہ کاگدیں لنھاں
 اے گنوکء نام بے میارء کئیت

صحبت ءُ چاپ انت چه گلء پُلاں
 پُگدیں کیگد ملگزارء کئیت

گل رزینگ من واہگاں پُلیں
 واہگء ارواہ واہگدارء کئیت

۳۰ اگست ۲۰۰۰

کراچی

وہدے تئی سر گواپ بیت
ہلکے جنکاں چا پ بیت

رنگے دگہ زوریت جہان
نقشیں گشان تئی تا پ بیت

موسم گلےیں شنزیت شراب
لنٹ کدہیں نوکا پ بیت

سرکشے تو نگرہ بدن
کوہیں جگر مئی آپ بیت

تئی گوں حیا پیشانیء
تڑمپانی تڑمپ تڑندا پ بیت

بچکنڈے تو گوں ہمسراں

ایرات ہم میتا پ بیت

آزگ مکن گیشیں ستا

بدواہ تئی آسا پ بیت

۹ ستمبر ۲۰۰۰

کراچی

تو کہ وتی محرم نہ بے
زندہ کدی پہ گوتم نہ بے

عشق پڑے راہ انت نہ وش
اشتاپ مکن الم نہ بے

دنیا یے کنت مہرے طلب
بہرتی بکن چچ کم نہ بے

چو منزلے وابے مہ گند
یکجاہ ، اگاں تو جم نہ بے

دنیا دجیت ہنچو ترا
گوں چچ فقیرے دم نہ بے

آزگ ، نہ بے آجو کدی
داں میتگاں ماتم نہ بے

بے غم مبات ، زندگیءِ شالا غم مبات
پُر لذتیں غمانی پر ام ء تم مبات

بے زانت ء بے سماء بے سسا انت اگاں
تئی جُنبراں بزیں آ بیلانی جم مبات

دردے کہ شیرکنیں تئی مہرء اگاں بر انت
ہچ کم مبات زندء ، ہچ رنگء کم مبات

عشقء تئی غماں گوں دزگٹاں روچ ء شپ
شالا غماں تئی عشقء یک عمرے گووم مبات

بدواہگانی کستء ہرجان بنت ، جدا
بختء منی تئی آ کونجانی رم مبات

تئی ترانگء گوں کوہیں اے زند چون گو زایت
اللہ بکنت تئی ترانگ بے زندء شم مبات

نہ لوٹاں بینگیں رگانی شکلیں گالاں
زراں پہ جوڑیں جوابء منی گلابء پُل

بہشتء حورء تہوراں اگاں بہ بیت لذت
بزراں تئی حسنء ثوابء منی گلابء پُل

سما پہ قاضیء مانیت ، نہ ہوش آلاء
بوراں تئی چمء شرابء منی گلابء پُل

مناں کہ عشقء تمردیں زرء کپ ء لیٹاں
کدی رساں پہ تیابء منی گلابء پُل

منء تئی آزگیں لنطانی سُہریء سوگند
سُچاں چو پاتوء دابء منی گلابء پُل

وہدے بے ساریں سرء کہ سار کئیت
نوک نوکیں واہگانی ہار کئیت

کلکشان ء ماہرکافی موٹ بنت
گپ تئی پہ سٹھیں گیوار کئیت

من بہشتء سر بیاں پہ گواچنی
پہ دمانے تئی گلین دزگوہار کئیت

چم کہ رُس انت راہء بازیں چارگء
دل پہ گواہ بیت المء دوچار کئیت

۱۱۸ گست ۲۰۰۱

چاہہار

منی گمان ء منی واہگانی سرشم تو
شپانی آگہی روچانی وابء محرم تو

مناں گوں واہگء رنجء غمان ء وسواساں
جہانء گنجیں غماں بے حیاں ء دلجم تو

جہان سوچیں غمء آسے گپگیں زردء
ہزار رنگیں غمانی تھا ہم بے غم تو

مدار پُرسء منی جیگء تر کن روچے
اگاں بہ بے چہ منی مرک الم تو

مہ رتچ گوہریں ارساں پہ آزگیں ونگء
دردء غمانی بدار سینگء چو بے شم تو

درد ءِ غم ، رنج ءِ عذاب
 پہ بے وس ءِ پُل ءِ گلاب

زندگی زانوگراں
 تل پچیں زانت ءِ کتاب

جہہ جن انت گورم ستر
 گڈ سر ءِ کائنت تیاب

دائم ءِ مہرے نہ بیت
 ظلم ءِ ظلمات ءِ جواب

لوٹے کہ آباد بہ بنت
 سرگلیں ڈن ءِ گیاب

دورح یے نئیکہ بہشت
شادہیں ارواہ پہ ثواب

وشی ء ہماہاں تئی
میر ء سردار ء نواب

سرکتگ منزل کئے ء
زیمیل ء چنگ ء رباب

آزگیں عشق ء متاہ
کدہ ء کیپ ء شراب

۱۹ نومبر ۲۰۰۱

چاہار

کئے گشیت زندگی چو آس ء انت
شادی درد ء غم ء پاس ء انت

وہدء بے رحمیء گوں شر فہم ء
سارتکیں برف ہم چو آس ء انت

زندء درگور یا کہ گور زندگ
زندگیں گورء بے کسآس ء انت

پہ طلب یک جہانی بدواہ ہم
پہ ترا سرنتابیں بڑآس ء انت

یک زمانے وفاء آپ بوتگ
مرچاں گندے شراب تآس ء انت

آ کہ بدواہاں جنگِ حاموشیں
تئی وتی آس جنبلاسء انت

منزلے بُڑے ، ننیکہ پند جنئے
پاد دائم تئی سواسء انت

بیا ات کُٹین این دردء قصہء
کُٹ اتگ دنیاء ہلاس ء انت

تو کجا سر کتگ ، او راہدرب
سربتگ ، چک پدء تراسء انت

شر نگہدار ، ہمبلاں آزگ
تئی زبان مرچاں تیزیں داسء انت

۱۸ جنوری ۲۰۰۲

چاہہار

منی وفاء نہاد آسے دلء نیاراں
اگاں نہ گواہیت تپاکیں براسے دلء نیاراں

وفا وفا انت ، وفا حد اوند بلتے پدا ہم
تراپہ سارء منء پہ تاسے دلء نیاراں

تئی جہانء ہزار رندا تپاک کپتنگ
بہ لوٹاں پُلے دئے وتاسے دلء نیاراں

کماں میانیں او آسئی پُل سما ترا نیست
سما زبہریں مرایت بُناسے دلء نیاراں

نہ ملگزارے ، نہ چم خمارے ، بدن ملارے
نہ مسک، مہلب، نہ بوئبا سے دلء نیاراں

شراب رگیں ، گلاب دروشم ، خماریں دیدگ
بہشت بالاد مراں پہ واسے دلء نیاراں

۲۸ فروری ۲۰۰۲

چاہہار

نشتگاں چاراں کدی واتر کنئے
 چه زرء لُنجییں غمانی در کنئے

نیست ترا سگ اِشت جنءء همبلاک
 همبلاناں منزلء چون سر کنئے

تو که روکیں آچشء چو گوآت دئے
 مرتگیں آسء گسء انگر کنئے

بدگمان ئے چه وتا او بے گمان
 کئی گمانء چو گمانء چر کنئے

مهرء نامء مهر سوچ ئے مهر سوچ
 مهر سوچی مهر سوچ همسر کنئے

مہر ساچیں عشق؎ واہگ مہربانی ہج پہ ہج
کینگ؎ کست؎ کلاتاں حاکشانی ہج پہ ہج

شپ چراگے ہم بہ بیت پہ منزل؎ گنجے بلئے
نازانتاں کلکشانی ، ماہکانی ہج پہ ہج

بے نشانیں ما دنیگہ سرزمین؎ مکہیں
ماں جہان؎ بے ریایں مئے نشانی ہج پہ ہج

ہر پدانک؎ پد جنان ءے ، پدگران ءے ، کئی پداں؟
پد ماں پد چکاس پدانی ، بے پدانی ہج پہ ہج

چاکر؎ جند؎ غماں کشت ، شے مرید؎ واہگ؎
زندمان؎ درد؎ دوراں پللیں حاتی ہج پہ ہج

تلوسان تے پہ کلات ءُ بان ءُ بادگیر پہ وت
 پہ ترا اے بے وسانی بے گدانی چچ پہ چچ

زندءِ گرچیلاں رُدینتگ نوکیں راہ ءُ سسایے
 حاطرءِ جنءِ یلاں کُشتگ ءُ یلانی چچ پہ چچ

آزگی باور کنائنت زندءِ چکاسءِ ہے
 ”بے وفائیں مہرءِ دوستی زندمانی چچ پہ چچ“

۲۱ جولائی ۲۰۰۲

چاہار

عشقِ برانت بے غم نیاں
جندۂ وتی محرم نیاں

باریں کدی سرپد بہ بئے؟
بے تو اہل سرجم نیاں

ساکم تئی درداں بہ کنت
باور بکن آدم نیاں

من پہ صبا سنتِ بباں
کونجۂ قطاریں رم نیاں

دنیا شنگ ماہۂ سرا
زندۂ دنیگہ گُوم نیاں

راستیں جہانۂ آزرگاں
من چہ کسۂ چچ کم نیاں

عشقِ آسِءِ ستگِ ءِ بریتگِ جگر
اے جہانِءِ ٹپ تئی نامِءِ کتگ

ما ہمک تاوان زرتگ کوپگاں
بے بہائیں نپ تئی نامِءِ کتگ

ما نہ گشتگ چچ بلئے بے باوراں!
پد نہ سستیں تپ تئی نامِءِ کتگ

پہ منی بدنامی ءِ بدواہگاں
ہر نہ بوتیں گپ تئی نامِءِ کتگ

پہ دلِءِ ساڑینگِءِ بستگِ غزل
شاعراں بُن گپ تئی نامِءِ کتگ

عشقِ اہل دہرۂ دیار بے حاصل انت
زندۂ پڑۂ زندۂ ودار بے حاصل انت

تو ہم غلام ، من ہم غلام ، ابنِ غلام
پیرک منی بوتگ مزار بے حاصل انت

تو گوں تیاب گنجاں وتی دارگ نہ بے
بے چولک انت مات ۽ گہار بے حاصل انت

کردۂ وتی، تو بے میار، من بے میار
زانگ نہ بیت کئے انت میار بے حاصل انت

بوتگ کدی چاگرد تئی اے وڑ نپس
”بیگانگاں ترو ۽ نثار“ بے حاصل انت

عشقِ تئی من بوتگاں پہکِ گنوک
تو بے سماہ ، تو بے کمار بے حاصل انت

تو تلوسِ تے ، من تلوساں زندہ ، ابد
دانکہ نہ بنیں ”تو بے میار“ بے حاصل انت

سنگیں دلِ شیرِ جگر لوٹ ایت نپس
پت پیرکی زہمِ سگار بے حاصل انت

کاجو ، نہنگ ، بولان بہ بیت سرباز تئی
بارِ بدل لنشِ پتار بے حاصل انت

۱۱ فروری ۲۰۰۳

چاہار

بے سماہ ءِ سدھ ءِ ساراں پرچیا

جندءِ شہرءِ بے دواراں پرچیا

چہ وتی موجیں دل ءِ را جست بہ کن

ساہگ ءِ جند ءِ زبہراں پرچیا

در پہ در ، حاک پہ سمرءِ بے بُندراں

ڈیہہ پہ ڈیہہ آں بے دیاراں پرچیا

چم ءِ وت گنداں ندارگ تہہ کُشیں

من دلءِ ہچھی نیاراں پرچیا

کس وت ءِ غم وار نہ کنت چوکہ منءِ

زندمان ءِ دمک ءِ گاراں پرچیا

جاک ءِ کوکار ءِ صلوات انت مردماں
من دنیگہ بے تواراں پرچیا

مہر ءِ دوستی ، واہگ ءِ عشق ءِ پڑء
کینگ ءِ کستء میاراں پرچیا

آزگاں ، من سرپداں کہ آزگاں
بے سماہ ءِ سدھ ءِ ساراں پرچیا

۱۸ فروری ۲۰۰۳

چاہار

ثوابِ ثوابِ انت گناہِ زندگِ منی دیارِ
 حدایے وت ہمِ حداءِ بندگِ منی دیارِ

نہ پُلِءِ بچکند ، نہ ارسِءِ تڑپے ، بہارِءِ ساہگ
 نہ گواہِ ایت بُچی پہ دیدِ گندگِ منی دیارِ

منِءِ بمنِے ، ترا بماراں ، گوں عشقِ ءِ واہگ
 نہ بوتگِ انگتِ اے بندِ سنگِ منی دیارِ

تو چون گریوے ، دو تڑمپِ ارسانی قیدِ بنداں
 کہ پاند کرتگِ جہانِءِ کندگِ منی دیارِ

تو چون گریوے جہانِءِ دودانی قیدِ ءِ بندِءِ
 پہ بے سمایاں سماہِءِ گوندگِ منی دیارِ

نہ ہمدلی یے ، نہ مہر گواہیت ، نہ محرمی یے
تو چون نندے ، نہ بیت ننگ منی دیارے

ایبتکیں راہسر ، شپانی واٹر ، بہ گش کہ آزگ
کجا ترا بارت تئی وازمندگ منی دیارے

۷ مارچ ۲۰۰۳

چاہار

کو پگ وتی بارے نہ انت
سا ہگ بزاں یارے نہ انت

سسا ، سما دارایت ہمک
سار ہم مدام سارے نہ انت

پہ سوچگء کارء منیت
شاگے بہ بیت دارے نہ انت

ایمن وتی ہلکء بہ بیت
گژنگ کدی وارے نہ انت

مرکء بدیں حالے بہ دنت
جارچین اگاں جارے نہ انت

پنگے بہ بیت یا ملیری تئی
پہ سیاہیء مارے نہ انت

آزگ بہ بیت پللیں بدن
بے پردگی شارے نہ انت

۷ جولائی ۲۰۰۳

چاہہار

مارشتء زندء نوکیں زندے ودی کتگ
بس انت بہ نندء چگاس راہ کج کدی کتگ

وسواس ء زندء درداں ہر ساعت ء دمان
ماں بستگ ہنچش مارا ، کجا کیگدی کتگ

اے دہرء روشنائیں مئے شہر ، مئے تمن
بیلاں لدانی رہند چو کہ لدی کتگ

بے مارگیء تنیگء ، بے زاگیء زندء
باہوٹ کاگدانی مارا ندی کتگ

اے چونیں رسم ء دودے ، چونیں ربیدگے
شری بکنت پلے دوستاں بدی کتگ

گُمان گُمانِ گُمان بندے
ہمک دمانِ میان بندے

نزانان پر چے کلاتِ گنج
گدان پروشے گدان بندے

ہزاری سیتِ نپاں گلائیش
بلتے پدا ہم زریان بندے

ہواری یے استِ نئے تپاکی یے
کجام باسکاں کمان بندے

مراد چچی انت وت ہم نزانے
امیدِ چچی نشان بندے

حیالِ گزیشگ ، لدانی دشتِ
نوانِ سندے نوانِ بندے

نہ جستِ پُرسے ، نہ پٹِ پو لے
ماں لے اناں اناں بندے

نہ لیڈرے تے ، نہ ملّا یے تو
دروغ پرچے پہ نان بندے

مروچاں اوپار شنگ چہ دستاں
وتی کہ جندے تو مان بندے

ترا ہم ہوپے جتگ گمانِ
مروچاں آزگ تو شان بندے

۲۰ اگست ۲۰۰۳

چاہہار

نشتگاں من، نشتگاں، کئی وداراں نشتگاں
اوست ء امیت ء درء کرناںی غم جت نشتگاں

دنیاء بازیر مسافرآت ء شت، باریر پہ کئے
اے نزاہتکاریر گنوک ء پہکیں بے مت نشتگاں

کئے بہ کنت سرپد اشاناں و ہد گوستگ نندگ ء
بے کمار ء بے میاراں، چون راحت نشتگاں

بل من ء واہگ دمانے انسرینگ واری یے
من کتگ سرپد گنویں دل پہ ہیلت نشتگاں

کد منی ہنکین ء وشبوئے بشنگیت مہلب ء
کد بہ بیت ہالو ہلویے، چاپ ء سہبت نشتگاں

من کہ ہزگاریں ڈگارے نیرگاریں مہنتاں
 پہ منء کاریت زمانگ وٹیں ساعت نشتگاں

من کہ سڑاہاں وتا گوں پورء اکرب ہمسراں
 بے ڈگار جنء ڈگارے، زندء بے کت نشتگاں

آزگیں زندء ہمک تک پرچیا چو ہمبلاں
 زانگے بلکیں شمارا بنیت انگت نشتگاں

۲۰ نومبر ۲۰۰۳

کراچی

درد واراں درد وارے لوٹ اِتگ
من چہ دہرء اے چے کارے لوٹ اِتگ

ارس حشک اَنت دیدگانی ہرکسی
زردء شودگ من کہ ہارے لوٹ اِتگ

ہمبلاں کُشنگ ہمک ہمبل وتی
ہمبلاں وہدے ڈگارے لوٹ اِتگ

کینگ ء کستاں جہانے پوشیتگ
گر تپاکی بیل ء یارے لوٹ اِتگ

سیاہ شپ ء بیگواہی ء من گس گسء
سر جنان ء سرمچارے لوٹ اِتگ

چاکر ۽ گوہراڻي ڪردءِ ڪپڙاڳاڻ

من اڳاڻ بحتءِ سگارے لوڻ اڻتڱ

سر مني بوتڱ فداينگ هر زمان

جنتر ۽ زند ۽ شڪارے لوڻ اڻتڱ

شد مني ڏکالين بحتءِ برکتڱ

من ڪه دهقاني ڪشارے لوڻ اڻتڱ

تو مني زند ۽ به بے همراه ۽ بس

من ڪدي ماڻھن ڌگارے لوڻ اڻتڱ

يڪ جهانے چو گنوڪي ڪاپ ڪنت

شر گنوڪاڻ ، من ڪه سارے لوڻ اڻتڱ

زهر گپڻگ شهر ۽ است مند ڪه

بے وس ۽ زنڏين ۽ دپارے لوڻ اڻتڱ

جہدءِ راہءِ بس ہمیںچک پمنا
 سر منی پہ اعتبارے لوٹ اِتگ
 من تیابءِ روج ذگریں شپ کتاں
 زنزروکیں دل ندارے لوٹ اِتگ
 ماں حیا لاں ہم نہ یتگ آ منی
 دیدگاں وہدے گدارے لوٹ اِتگ
 بے سما کرتگ وتا ہم گنگراں
 سکی ء نیشاں سمارے لوٹ اِتگ
 من میاری بوتگاں ، تو بے میار
 بے میاری ء میارے لوٹ اِتگ
 زندگاں ، روجءِ مروچی آزگاں
 مہرشانیں چم خمارے لوٹ اِتگ

واہگانی سانوڑ

منی ہم نپس ، منی ہم سفر

تئی خماریں دیدگ

گلابیں رک

انارک ء سُہری

مید ء ڈک

اے کمان میانی

شل مچاچ

تئی غزالیں ڈیل

اے ساچ ء آچ

توچہ حوراں سر

تو بہشت ء در

تئی لب شکر

کنت وس ستر

تئی ستانہ بیت گوں شاعرء

اے جہان جوڑیں تئی حاطرا
 تئی آہگ ء اوں بہار کُنیت
 تو دل ء قرار
 توئے مہر ء ہار
 من ء بے ترار انہ بیت!
 بلے،
 منی ہم نپس ، منی ہم سفر
 تئی گمان
 زند ء سما ء غم
 اے ابیتکیانی جیڑ ء جم
 اے تہار ء تنکیں
 دمک ء دگ
 اے سما ز بہری
 او پار ء سگ
 وس ء بے وسی
 اے خون ء شت

نہ دیار گواہ ایت

ڈگار ء کت

ننیکہ براتی یے

گوبار ء ماتى یے

چے حیاتی یے

منى هم نپس ، منى هم سفر

من تياب ء واہگانی نشتگان

منى ديما واہگانی سانوڑانت

منى ديما واہگانی سانوڑانت

۲۰۰۴ اگست ۳۰

پشکان

ہما منان ء ہما منی غم
 نہ رست بخت ء دنیگہ محرم

عجب نہ انت کہ زبہریں زندء
 دنیگہ نشنگ شزار ء دلجم

ترا شوہاز انت جہانء انسان
 منء نہ رستگ اے گاریں آدم

نہ گوشداری ، نہ گپ جنتیں
 چتور واہگ بیت سرجم

مہ سند ہجگیں گلابء پلاں
 گلاب بالاد او ماہ دروشم

منء چہ روچے تئی درد گون انت
 جہانء دردء قرار ء بے غم

مروچاں دردء مکن تو جستء
 کہ زرد سوچیں غمء کتگ تم

نہ مقصدے، نہ مرادے بیلاں
 چہ کارء کتیتیں اے بے سریں جم

ترارا آزگ کیا کتگ دور؟
 کہ درد ہچ رنگء تئی نباں کم

۲۲ اکتوبر ۲۰۰۴

چاہار

عشق ۽ چراگ ۽ روک ۽
عاشق سُچیت گنوک ۽

سرپد کئے چے پیم ۽
نا سرپدیں ہدوک ۽

پرچے کُشیت وتارا
جستے گر ات مروک ۽

نیست ۽ اول است کنت
توبہ چے عشق ۽ سوک ۽

گار آنت عقل ۽ زانگ
پہم انت چو مثل ۽ گوک ۽

نہ راہ ۽ در ۽ وسیلہ
اوتے پے شمنے سروک ۽

۱۵ نومبر ۲۰۰۲

چاپہار

بدواہی ء بے واہی
آسمر بزاں بے گواہی

چون زندء ترا زیب ایت
شپ جاہی ء روج جاہی

افسوز پہ تئ قولء
دیدارے نہ بئے واہی

صد حیف! چتور سگ ء
تو راہی ء ناراہی

ایرجیگ وتا لیک ء
آجو ، تئ گمراہی

رنگراہاں کپ نئے چونء
واتر کن نئے بیگاہی

یک رنگ انت چیا دہرء
ساہ کندن ءتئی ساہی

باریں کجا گُرائیت
دہرء ترا ناڈاہی

ندرِیگ پہ تئی حاکء
اے عیشی سروں شاہی

واہینگاں تئی ہمبیل
گُوَاجارے ، ستر واہی

ہرچی پہ طلب جندء
ایش انت مئی نادراہی

کئے اش کنت تئی دانکاں
آزگ مہ بے سرناہی

دردے ایرماد کنناں دردے دگہ سرکشیت
زاناں اے دردمن ء زند ء زِر ء درکشیت

عشق ء سودایے عجب تو کہ نزان ء مؓلا!
مکتباں شوہازکن ء عشق ء بدل شرکشیت

تو گوں رہشون ء وتی گندہ سمائیں چاگرد
کست ء زیرآپ کن ء ، عشق پہ زرکشیت

آپ ء آساپ بکن ، عشق ء ملام ء سوگند
آس نمرود ء بہ بیت عشق وتا درکشیت

عشق اندیم نہ بیت ترس ۽ نقاب ۽ ہجر
گواڑگ ۽ پُل ۽ سر پیت، ظلم ۽ ہوا سر کشیت

عشق مہناز ۽ بہ بیت، یا کہ سدو، گراں ناز ۽
درداں اے آزیں شے، کہتاں ہم چا کر کشیت

۷ نومبر ۲۰۰۵

کراچی

☆☆☆

من وتی زندء زبہراں تو وتی
من وتی دردء نہ ماراں تو وتی

درلگشتگ زانت ء سسا ء سماہ
من وتی جنء سماراں تو وتی

زندگیں انگت نیاداں چاکری
من وتی قول ء قراراں تو وتی

دردء ایرہت ء نہ انت ہوش ء دوئیں
من وتی دردء بہاراں تو وتی

بیدء جہدء سنئے پہ منزلء
نشتگاں من راہچاراں تو وتی

پہر بنداں دائمء من گوشتگیں
 پہ وتی شیریں مزاراں تو وتی

نوکیں دہرء نوکیں لوٹ ء واہگاں
 من مجاں سساء گاراں تو وتی

صد مبارک دہرء ایرجیگی اہل
 من وتی زردء نیاراں تو وتی

آزگاں، زاناں کہ تو ہم آزگے
 من وتی زیمیاں نہ چاراں تو وتی

۹ اپریل ۲۰۰۶

چاہار